

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ

Гж1.бр.3/11
26.08.2011. године
Ваљево

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Џунића, председника већа, Лепе Лаловић и Зорице Бранковић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат ББ, против туженика Република Србија, МУП-РС, ПУ Ваљево, кога заступа РЈП-Одељење у Ваљеву, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Основног суда у Ваљеву 1 П1.бр.1051/10 од 17.11.2010. године, у седници одржаној 26.08.2011. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и решење Основног суда у Ваљеву 1П1.бр.1051/10 од 17.11.2010. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Решењем Основног суда у Ваљеву 1 П1.бр.1051/10 од 17.11.2010. године, тај суд се огласио ненадлежним, укинуо спроведене радње и тужбу одбацио, те обавезао тужиоца да плати туженику трошкове поступка у износу од 5.000,00 динара.

Против овог решења жалбу је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права са предлогом да другостепени суд решење првостепеног суда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Виши суд је испитао побијано решење у смислу чл.372 у вези чл.388. ЗПП, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку првостепеног суда и побијаној одлуци није учињена ни једна од оних битних повреда одредба парничног поступка наведених у чл.372. ст.2. ЗПП на које другостепени суд поводом жалбе пази по службеној дужности.

Насупрот наводима жалбе првостепени суд је правилно применио материјално право када је у горњој правној ствари тужбу одбацио због апсолутне ненадлежности суда.

Наиме, првостепени суд утврђује да је решењем Министарства унутрашњих послова од 22.02.2010. године обавезана тужена да тужиоцу исплати теренски додатак за време проведено на раду на Дивчибарама, да је тужилац на основу тог решења покренуо извршни поступак пред првостепеним судом који је решењем од 21.07.2010. године одредио извршење претходног решења, пошто је у извршном поступку обављено вештачење ради утврђивања новчаног износа који туженик дугује тужиоцу по решењу

од 22.02.2010. године и тужилац је од туженика у извршном поступку дана 27.07.2010. године наплатио износ од 19.184,49 динара.

Сада тужилац тужбом тражи законску затезну камату на наплаћени износ за период од 25.01.2009. године до 27.07.2010. године у износу од 4.831,33 динара са процесном каматом.

Правилно је првостепени суд нашао да је ова правна ствар управна ствар и да као таква није у надлежности суда.

Наиме, првостепени суд правилно налази да је о главном потраживању одлучивао орган управе и да је у том смислу он и надлежан за споредно потраживање-законску затезну камату. Погрешно тужба тврди да се овде ради о накнади штете, јер из навода тужбе произлази да је главни дуг плаћен, а тужбеним захтевом се тражи камата за период доспелости и такво потраживање ни у ком случају не може да представља накнаду штете већ само дуг.

То што решењем од 22.02.2010. године није одлучивано о камати, је ствар тог управног поступка, па у случају као што је овај, када је решењем од 22.02.2010. године одлучено о новчаном потраживању тужиоца, ствар је управног поступка и одлучивање о камати на главно потраживање, у случају да је она тражена, с тим што поменуто решење не садржи одлуку о камати, а што је ствар тог управног поступка.

Из тих разлога другостепени суд налази да је првостепени суд правилно нашао да се овде ради о примени чл.140. ст.1. Закона о државним службеницима.

Наводи жалбе правилност побијаног решења не доводе у сумњу, јер неосновано указују да је првостепени суд требао да примени ст.4. поменутог члана, а ово из разлога што и другостепени суд прихвата став првостепеног суда да се у горњој правној ствари одлучује на основу става 1. поменутог члана, у управном поступку и да се овде не ради о накнади штете из става 4. поменутог члана за који би био надлежан суд. Значи ради се о дугу о коме се одлучује у смислу чл.140. ст.1. у управном поступку а не о накнади штете из ст.4. поменутог закона о државним службеницима о којој би се одлучивало у парничном поступку.

Тачно је да тужбени захтев представља самостални захтев али он не представља накнаду штете већ дуг и о њему се одлучује у управном поступку.

То што је решењем Министарства унутрашњих послова од 30.09.2010. године одбијен као неоснован захтев овде трећег лица за исплату камате и разлози из тог решења да тражена камата због доцње има природу захтева за накнаду штете о чему поменути орган по закону није овлашћен да одлучује, по налажењу другостепеног суда не утиче на правилност побијаног решења, а ово из разлога што је тим решењем надлежни управни орган ипак одлучивао о захтеву за камату и тај захтев одбио као неоснован налазећи да том трећем лицу не припада право на камату зато што је пропустио да благовремено поднесе захтев, што указује да је ипак било у надлежности поменутог управног органа да одлучује и о камати на тражено новчано потраживање на име неисплаћеног теренског додатка.

У том смислу другостепени суд налази да се овде не ради о накнади штете у смислу чл.172. ЗОО, већ о дугу, новчаном потраживању које се остварује у управном поступку и то како главног дуга, тако и споредна потраживања какво је и тражена камата.

Правилна је и одлука о парничним трошковима а жалба посебно и не указује на неправилност исте.

Из тих разлога а на основу чл.387. тач.2. ЗПП, одучено је као у првом ставу изреке.

Председник већа - судија

Бранислав Џунић, с.р.